

„Farvel, Bernhard!“ sagde han blot. „Du ser mig snart igen.“

Derpaa gik han hen og gav Haanden til hver især af Børnene, klappede dem paa deres smukke lyse Lokker og tog den Mindste op paa sin Arm og kyssede ham.

„Gud velsigne jer,“ sagde han og forlod stille Stuen.

Inde i det tilstødende Værelse kom den lille puklede Kone imod ham ude fra Køkkenet og begyndte straks med stor Iver at fortælle om Fru Aggerbølles sidste smertefulde Levetimer.

„Ja, nu fik hun da udstridt, . . . og det var godt det samme; for det var et sølle Syn at se paa hende paa det sidste. Det har været en strenge Nat, kan Emanuel tro. Jeg var selv til Stede, da Vorherre løste op for hende. Hun laa saadan hen, ligesom hun var ganske stiv; saa gav hun et stort Ekko fra sig, og saa var hun død.“

Emanuel hørte slet ikke efter hendes Fortælling og søgte at blive hende kvit. Men Konen blev ved at forfølge ham, først ud i Forstuen, derpaa ud i Haven, stadig lige levende opfyldt af at berette. Først helt ude paa Vejen slap hun ham og vendte — synlig lettet — tilbage til Huset.